DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
17. oktober 1996 *

I sag C-64/95,

angående en anmodning, som Finanzgericht des Landes Brandenburg (Tyskland), i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Konservenfabrik Lubella Friedrich Büker GmbH & Co. KG

mod

Hauptzollamt Cottbus,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1932/93 af 16. juli 1993 om beskyttelsesforanstaltninger for så vidt angår indførsel af surkirsebær (EFT L 174, s. 35),

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. C. Moitinho de Almeida, og dommerne C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet (refererende dommer) og P. Jann.

* Processprog: tysk.

generaladvokat: M. B. Elmer
justitssekretær: R. Grass,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— den spanske regering ved Director General de Coordinación Jurídica e Institucional Comunitaria Alberto José Navarro González og Abogado del Estado Gloria Calvo Díaz, Servicio Contencioso Comunitario, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Klaus-Dieter Borchardt, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 4. juli 1996,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 21. februar 1995, indgået til Domstolen den 10. marts 1995, har Finanzgericht des Landes Brandenburg i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt tre præjudicielle spørgsmål vedrørende gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1932/93 af 16. juli 1993 om beskyttelsesforanstaltninger for så vidt angår indførsel af surkirsebær (EFT L 174, s. 35; herefter »den omtvistede forordning«).

2 Spørgsmålene er blevet rejst under en retssag mellem Konservenfabrik Lubella Friedrich Büker GmbH & Co. KG (herefter »Lubella«) og Hauptzollamt Cottbus vedrørende betaling af den udligningsafgift, som Lubella blev opkrævet i henhold til den omtvistede forordning ved indførslen til Tyskland af friske surkirsebær med oprindelse i Polen den 19. og 20. juli 1993 (KN-kode 0809 20 60 0100).

3 Den omtvistede forordning blev udstedt med hjemmel i Rådets forordning (EØF) nr. 1035/72 af 18. maj 1972 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager (EFT 1972 II, s. 423), og Rådets forordning (EØF) nr. 2707/72 af 19. december 1972 om fastsættelse af betingelserne for anvendelse af beskyttelsesforanstaltninger for frugt og grøntsager (EFT 1972, 31.12., s. 3).

4 Artikel 1 i den omtvistede forordning foreskriver, at der ved indførsel til Fællesskabet af surkirsebær (KN-kode 0809 20 20 og 0809 20 60) skal overholdes en minimumspris og opkræves en udligningsafgift svarende til forskellen mellem minimumsprisen og importprisen, når importprisen er lavere end minimumsprisen.

5 I den tyske version af den omtvistede forordning anvendtes imidlertid i titlen, i betragtningerne og i ordlyden til artikel 1, stk. 1, ordet »Süßkirschen« (»søde kirsebær«) til at angive de produkter, som var genstand for beskyttelsesforanstaltninger, idet der herved henvistes til KN-koderne for surkirsebær. »Süßkirschen« blev erstattet af »Sauerkirschen« (»surkirsebær«) ved en berigtigelse offentliggjort i den tyske udgave af EF-Tidende af 20. juli 1993 (EFT L 176, s. 29).

6 For Finanzgericht des Landes Brandenburg, hvor Lubella har anlagt sag til prøvelse af den efteropkrævningsafgørelse, som det har modtaget, har selskabet gjort gældende, at den omtvistede forordning er ugyldig. Til støtte herfor har selskabet i det væsentlige anført følgende:

— Den kompetente forvaltningskomités udtalelse blev ikke indhentet forud for udstedelsen af forordningen, således som foreskrevet i artikel 33 i forordning nr. 1035/72.

— Forordningen angiver ingen frist for medlemsstaternes indbringelse af forordningen for Rådet, således som foreskrevet i Rådets afgørelse 87/373/EØF af 13. juli 1987 om fastsættelsen af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (EFT L 197, s. 33, herefter »komitologi-afgørelsen«).

— Forordningens indhold var ikke bestemt i den oprindelige version, da man ikke kunne vide, om den omhandlede søde kirsebær eller surkirsebær.

— Den berigtigede version af forordningen kan ikke anvendes på indførslerne den 19. og 20. juli 1993 uden at tillægge den tilbagevirkende kraft.

— Den omtvistede forordning kan ikke begrundes med henvisning til en alvorlig forstyrrelse eller risiko for en alvorlig forstyrrelse af markedet.

— Forordning nr. 2707/72 indeholder ikke hjemmel til indførelse af den omtvistede forordning.

— Forordningen indfører foranstaltninger, som var uegnede til at fjerne en markedsforstyrrelse.

— Forordningen strider mod princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

— Forordningen er ikke tilstrækkeligt begrundet.

— Der blev ikke gennemført konsultationer, som foreskrevet i artikel 14 og 15 i interimsaftalerne om handel og handelsanliggender, indgået den 16. december 1991 mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab på den ene side, og Republikken Polen, Den Tjekkiske og Slovakiske Føderative Republik, og Republikken Ungarn på den anden side, som godkendt ved Rådets afgørelser 92/228/EØF (EFT L 114, s. 1), 92/229/EØF (EFT L 115, s. 1) og 92/230/EØF (EFT L 116, s. 1) af 25. februar 1992 (herefter »interimsaftalerne«).

7 Finanzgericht des Landes Brandenburg deler sagsøgerens tvivl. Retten besluttede derfor at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

1) Er Kommissionens forordning (EØF) nr. 1932/93, som affattet ved berigtigelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende af 20. juli 1993 L 176, s. 29, udstedt på en retligt set gyldig måde?

2) Såfremt spørgsmål 1) besvares bekræftende:

Gælder bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1932/93 også ved import af surkirsebær til og med den 20. juli 1993?

3) Såfremt spørgsmål 2) besvares bekræftende:

a) Var forudsætningerne for en markedsordningsforanstaltning for surkirsebær opfyldt i 1993?

b) Er minimumsprisordningen en tilladt og egnet foranstaltning til fjernelse af en markedsforstyrrelse?

c) Er minimumsprisordningen forenelig med interimsaftalerne af 25. februar 1992 mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Polen, Republikken Ungarn og Den Tjekkiske og Slovakiske Føderative Republik?

8 Den forelæggende ret ønsker med disse tre præjudicielle spørgsmål at få oplyst, om den omtvistede forordning er gyldig, når henses til forskellige anbringender, som sagsøgeren har fremført for retten under hovedsagen. På denne baggrund skal anbringenderne gennemgås hver for sig.

Tilsidesættelse af artikel 33 i forordning nr. 1035/72

9 Kommissionen og den spanske regering har anført, at der er ikke var pligt til at høre den kompetente forvaltningskomité forud for udstedelsen af den omtvistede forordning. Disse parter har gjort gældende, at proceduren for fastsættelse af beskyttelsesforanstaltninger er fastlagt i artikel 29, stk. 2, i forordning nr. 1035/72, som ikke foreskriver en sådan høring og ikke henviser til proceduren efter samme forordnings artikel 33.

10 Artikel 29 i forordning nr. 1035/72, som affattet ved Rådets forordning (EØF) nr. 2454/72 af 21. november 1972 (EFT 1972, november, s. 59), som fandt anvendelse på daværende tidspunkt, har følgende ordlyd:

»1. Der kan i samhandelen med tredjelande anvendes egnede foranstaltninger

— såfremt markedet inden for Fællesskabet for et eller flere af de i artikel 1 nævnte produkter på grund af indførsel eller udførsel rammes eller trues af alvorlige forstyrrelser, som kan bringe virkeliggørelsen af de i traktatens artikel 39 omhandlede mål i fare

...

Disse foranstaltninger kan kun anvendes ... indtil den faktiske forstyrrelse eller truslen herom er ophørt ...

2. Indtræder den i stk. 1 omhandlede situation, beslutter Kommissionen på begæring af en medlemsstat eller på eget initiativ de nødvendige foranstaltninger; disse meddeles medlemsstaterne og finder umiddelbart anvendelse. Har Kommissionen fået forelagt en begæring fra en medlemsstat, træffer den afgørelse herom inden 24 timer efter begæringens modtagelse.

3. Enhver medlemsstat kan for Rådet indbringe den af Kommissionen trufne foranstaltning inden tre arbejdsdage efter dagen for dens meddelelse. Rådet træder omgående sammen. Det kan ændre eller ophæve den pågældende foranstaltning i overensstemmelse med den i traktatens artikel 43, stk. 2, fastsatte afstemningsmåde.«

Artikel 33, stk. 1, i samme forordning bestemmer følgende:

»Når der henvises til den i denne artikel fastlagte fremgangsmåde, indbringer formanden sagen for komitéen (for frugt og grøntsager) enten på eget initiativ eller på begæring af en medlemsstats repræsentant.«

11 Det fremgår således af artikel 29's ordlyd, at artiklen ikke henviser til den i artikel 33 fastlagte procedure, men foreskriver en specifik procedure for fastsættelse af beskyttelsesforanstaltninger. Denne procedure omfatter ikke en forhåndsforelæggelse for forvaltningskomitéen for frugt og grøntsager. Følgelig var der ikke pligt til at foretage en sådan forelæggelse forud for udstedelsen.

Den manglende angivelse af en frist for indbringelse for Rådet

12 Kommissionen og den spanske regering har anført, at fristen for medlemsstaternes indbringelse for Rådet af de beskyttelsesforanstaltninger, som Kommissionen har truffet, er fastlagt i artikel 29, stk. 3, i forordning nr. 1035/72, og at der ikke findes nogen forskrift, herunder navnlig ikke komitologi-afgørelsen, som pålægger en pligt til at anføre en sådan frist i en forordning om indførelse af sådanne foranstaltninger.

13 Det hedder i komitologi-afgørelsens artikel 3:

»Følgende procedure kan anvendes, når Rådet tillægger Kommissionen beføjelse til at træffe afgørelse om beskyttelsesforanstaltninger:

— Kommissionen underretter Rådet og medlemsstaterne om enhver afgørelse vedrørende sådanne beskyttelsesforanstaltninger.

Det kan bestemmes, at Kommissionen, inden den træffer sin afgørelse, skal høre medlemsstaterne i henhold til bestemmelser, der skal fastsættes i hvert enkelt tilfælde.

— Enhver medlemsstat kan indbringe Kommissionens afgørelse for Rådet inden for en frist, der skal fastsættes i den pågældende retsakt.

...«

14 Det bemærkes indledningsvis, at i henhold til anden og tredje betragtning finder komitologi-afgørelsen kun anvendelse på de gennemførelsesbeføjelser, som er blevet overdraget til Kommissionen efter afgørelsens ikrafttræden, og den kan derfor ikke påvirke gyldigheden af gennemførelsesforanstaltninger, der — som i denne sag — er truffet på grundlag af gennemførelsesbeføjelser, som Kommissionen har fået overdraget forud for afgørelsens ikrafttræden.

15 Det bemærkes endvidere, at det fremgår af afgørelsens artikel 3, at når Rådet beslutter at anvende denne procedure, skal fristen for medlemsstaternes indbringelse af Kommissionens afgørelse for Rådet være angivet i den retsakt, hvorved Rådet tillægger Kommissionen beføjelse til at træffe beskyttelsesforanstaltninger, og ikke i de afgørelser, som Kommissionen kan træffe med hjemmel i denne bemyndigelse. Af denne grund havde Kommissionen under alle omstændigheder ikke pligt til at fastsætte en frist for indbringelse af den omtvistede forordning.

Indholdet af den omtvistede forordning

16 Kommissionen og den spanske regering har anført, at det klart fremgår af den omtvistede forordning, at denne kun omhandler surkirsebær. De har gjort

gældende, at alle sproglige versioner af den omtvistede forordning, bortset fra den tyske, udtrykkeligt omtaler disse produkter med angivelse af de tilsvarende KN-koder, og at den tyske version, der oprindeligt indeholdt en fejl, som kun vedrørte benævnelsen af produkterne, men ikke KN-koderne, blev berigtiget den 20. juli 1993.

17 Som Domstolen allerede har udtalt ved flere lejligheder, er det på grund af nødvendigheden af en ensartet fortolkning af fællesskabsforordningerne udelukket, at en bestemmelses ordlyd betragtes isoleret, og i tvivlstilfælde kræves det, at fortolkningen og anvendelsen sker i lyset af versionerne på de andre sprog (dom af 12.7.1979, sag 9/79, Koschniske, Sml. s. 2717, præmis 6, og af 27.3.1990, sag C-372/88, Cricket St. Thomas, Sml. I, s. 1345, præmis 19).

18 I denne sag henviser alle de sproglige versioner af den omtvistede forordning, bortset fra den tyske, alene til surkirsebær. Som anført af Kommissionen og den spanske regering er det klart, at den tyske version af forordningen oprindeligt indeholdt en skrivefejl ved anvendelsen af ordet »Süßkirschen« i stedet for »Sauerkirschen«, som efterfølgende blev berigtiget. Imidlertid kunne denne tvetydighed fjernes fuldstændigt ved en sammenligning med de øvrige sproglige versioner af forordningen, da den tyske version angav de KN-koder, som finder anvendelse for surkirsebærs vedkommende. Desuden er det ubestridt, at de kompetente tyske myndigheder blev orienteret om denne fejl og således fra starten var i stand til at anvende forordningen korrekt. Under disse omstændigheder kan indholdet af den omtvistede forordning ikke anses for ubestemt.

Den tilbagevirkende kraft af den omtvistede forordning

19 Kommissionen og den spanske regering har anført, at den omtvistede forordning ikke har tilbagevirkende kraft og derfor kunne finde anvendelse på indførslerne den 19. og 20. juli 1993. De har gjort gældende, at berigtigelsen af skrivefejlen i den tyske version af forordningen, som fandt sted den 20. juli 1993, ikke bevirkede, at forordningen blev tillagt tilbagevirkende kraft.

20 Det følger af det foregående, at den omtvistede forordning ikke blev ændret for så vidt angår dens anvendelsesområde på grund af berigtigelsen i den tyske udgave af EF-Tidende af 20. juli 1993. Under disse omstændigheder kunne forordningen finde anvendelse fra og med ikrafttrædelsesdagen.

En alvorlig forstyrrelse eller risiko for en alvorlig forstyrrelse af markedet

21 Kommissionen og den spanske regering har anført, at markedet for kirsebær var truet af en alvorlig forstyrrelse på det tidspunkt, da den omtvistede forordning blev indført. Mere konkret har Kommissionen gjort gældende, at antallet af indførsler af kirsebær til Fællesskabet fra tredjelande var steget kraftigt i høstårene 1990 og 1991, navnlig på grund af knapheden i fællesskabsproduktionen under det sidste af disse høstår, og var forblevet på et højt niveau i høståret 1992, hvilket i lyset af den gode høst i Fællesskabet det år bevirkede et sammenbrud for markedsprisen. De første meddelelser for så vidt angik høståret 1993, herunder navnlig oplysningerne fra Tyskland, viste, at denne tendens fortsatte til skade for produkter fra Fællesskabet. Kommissionen har endvidere anført, at de tal, som sagsøgeren angav for den nationale ret, og som kan give det modsatte indtryk, alene vedrører indførslerne af surkirsebær til Tyskland, og at sagsøgeren ved sammenligningen har taget udgangspunkt i 1992, som er et atypisk år.

22 Det fremgår af artikel 29, stk. 1, i forordning nr. 1035/72, at en af de to situationer, som skal foreligge, for at der kan ske anvendelse af beskyttelsesforanstaltninger i samhandelen med tredjelande, er den situation, hvor markedet for et eller flere af de produkter, som er omfattet af den fælles markedsordning, på grund af indførsel eller udførsel rammes eller trues af alvorlige forstyrrelser, som kan bringe virkeliggørelsen af de i EF-traktatens artikel 39 omhandlede mål i fare. Det fremgår desuden af artikel 1 i forordning nr. 2707/72, at der med henblik på en vurdering af, om den omhandlede situation foreligger, navnlig tages hensyn til omfanget af den ind- eller udførsel, som er eller som kan forventes gennemført, de disponible varer på Fællesskabets marked, de på Fællesskabets marked konstaterede priser for

indenlandske varer eller disse prisers forventede udvikling (og især deres tendens til usædvanlig stor stigning eller til usædvanligt stort fald), eller — mere specifikt i relation til indførsler — de på Fællesskabets marked konstaterede noteringer for varer hidrørende fra tredjelande (især deres tendens til et usædvanligt stort fald) og de kvanta, for hvilke tilbagekøb finder eller vil kunne finde sted.

23 Det fremgår såvel af begrundelserne til den omtvistede forordning som af de oplysninger, Kommissionen har afgivet for Domstolen, navnlig om mængderne af importerede kirsebær fra tredjelande og de noterede priser på markederne, som sagsøgeren ikke har bestridt, og som ikke blevet afkræftet af de oplysninger, selskabet selv har givet til den nationale ret, at der på fællesmarkedet for kirsebær var registreret en kraftig stigning i indførslerne fra tredjelande i løbet af de tre høstår forud for høståret 1993 og et kraftigt fald i noteringerne på markedet i løbet af det forudgående høstår. Det er desuden ubestridt, at den tendens, som var skadelig for fællesskabsprodukterne, måtte forventes at fortsætte, hvis der ikke blev truffet foranstaltninger fra fællesskabsmyndighedernes side.

24 Under disse forhold har Kommissionen ikke gjort sig skyldig i et åbenbart urigtigt skøn ved at antage, at der var risiko for alvorlige forstyrrelser af Fællesskabets marked, som kunne bringe målene i EF-traktatens artikel 39 i fare (jf. dom af 13.6.1996, sag C-205/94, Binder, Sml. I, s. 2871, præmis 22).

Hjemmelen for de trufne foranstaltninger

25 Kommissionen og den spanske regering har anført, at den minimumsprisordning, som blev indført ved den omtvistede forordning, har hjemmel i artikel 29 i forordning nr. 1035/72, sammenholdt med artikel 3 i forordning nr. 2707/72. Kommissionen har nærmere gjort gældende, at selv om artikel 3 i forordning nr. 2707/72 ikke udtrykkeligt foreskriver suspension af indførslerne, må artiklen fortolkes således,

at den — under hensyn til proportionalitetsprincippet — gør det muligt for Kommissionen at træffe foranstaltninger, der kan gå så vidt som til suspension af indførslerne, uden at den dog er forpligtet til at indføre en sådan streng begrænsning.

26 Det hedder i artikel 3, stk. 1 og 2, i forordning nr. 2707/72:

»1. Følgende forholdsregler kan træffes i medfør af artikel 29, stk. 2 og 3, i forordning (EØF) nr. 1035/72:

— suspension af ind- eller udførsel, eller opkrævning af eksportafgifter, når den i denne artikels stk. 1, første tankestreg, omhandlede situation opstår

...

2. Disse forholdsregler kan kun træffes for så vidt og så længe, det er ubetinget nødvendigt.«

27 Domstolen har allerede udtalt sig om bestemmelser svarende til dem, der er omhandlet i hovedsagen, og har herved bemærket, at selv om bestemmelserne ikke indeholdt en udtrykkelig bestemmelse om indførelse af en udligningsafgift, følger dog ikke heraf, at en sådan foranstaltning ikke kunne træffes. Det måtte tværtimod lægges til grund, at eftersom disse bestemmelser hjemlede hel eller delvis suspension af indførslerne, var Kommissionen bemyndiget til at indføre en ordning, der virkede mindre stift, nemlig en minimumspris med udligningsafgift. Da Kommissionen således kunne træffe beskyttelsesforanstaltninger, som medførte en total

udsættelse af indførslerne fra tredjelande, var den så meget desto mere berettiget til at anvende mindre restriktive foranstaltninger (jf. dom af 13.5.1971, forenede sager 41/70, 42/70, 43/70 og 44/70, International Fruit Company m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 83, org. ref.: Rec. s. 411, præmis 65, vedrørende reglerne for den fælles markedsordning for frugt og grøntsager forud for forordning nr. 1035/72; dom af 12.4.1984, sag 345/82, Wünsche Handelsgesellschaft, Sml. s. 1995, præmis 23, af 11.2.1988, sag 77/86, National Dried Fruit Trade Association, Sml. s. 757, præmis 26, og af 5.7.1988, sag 291/86, Central-Import Münster, Sml. s. 3679, præmis 39, vedrørende den dagældende fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager).

Beskyttelsesforanstaltningernes forholdsmæssighed

28 Kommissionen og den spanske regering har anført, at de beskyttelsesforanstaltninger, som blev indført ved den omtvistede forordning, er forholdsmæssige, når henses til det forfulgte mål. Kommissionen har herved anført, at den konstaterede udvikling i begyndelsen af høståret 1993 foranledigede fællesskabsmyndighederne til i første omgang at indføre en ordning med importlicenser, som viste sig utilstrækkelig til at hindre stigningen i indførslerne og prisfaldet. Kommissionen besluttede derfor, at referencepriserne ikke længere skulle finde anvendelse på importerede surkirsebær, og at der skulle indføres en ordning med minimumspriser og udligningsafgifter. Kommissionen har anført, at den derved traf foranstaltninger, som gjorde det muligt at opfylde den tilstræbte stabilitetsmålsætning til mindst mulig skade for samhandelen.

29 Hertil bemærkes alene, at de trufne beskyttelsesforanstaltninger var egnede til at opfylde den tilstræbte målsætning, nemlig at bremse prisfaldet på produkter på fællesmarkedet, at de blev truffet, efter at det havde vist sig, at en mindre indgribende ordning — importlicensordningen — var utilstrækkelig, og at de blev valgt

frem for endnu mere indgribende foranstaltninger såsom foranstaltninger om begrænsning af indførselsmængderne. Henset hertil, har Kommissionen ikke tilsidesat proportionalitetsprincippet.

Tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

30 Kommissionen og den spanske regering har anført, at den omtvistede forordning respekterer de berørte erhvervsdrivendes berettigede forventning. De har gjort gældende, at de erhvervsdrivende på de fælles markedsordningers område ikke med føje kan forvente, at et sæt regler opretholdes uændret fra år til år, men at de, hvis de er forsigtige og velunderrettede, må forudse, at der kan ske ændringer i disse regler med henblik på tilpasning til markedsudviklingen.

31 Ifølge Domstolens faste praksis, har Fællesskabets institutioner et vidt skøn med hensyn til valget af de midler, der er nødvendige for at virkeliggøre deres politik, hvorfor de erhvervsdrivende ikke kan have nogen berettiget forventning om opretholdelsen af en bestående situation, som kan ændres ved beslutninger taget af disse institutioner inden for rammerne af deres frie skøn (jf. bl. a. dom af 15.7.1982, sag 245/81, Edeka, Sml. s. 2745, præmis 27, og af 28.10.1982, sag 52/81, Faust mod Kommissionen, Sml. s. 3745, præmis 27). I denne sag kan anbringendet om tilsidesættelse af princippet af beskyttelse af den berettigede forventning så meget mindre tiltrædes, som Kommissionen kort inden udstedelsen af den omtvistede forordning havde indført en ordning med importlicenser, der var begrundet i den dårlige markedsudvikling.

Manglende begrundelse af den omtvistede forordning

32 Kommissionen og den spanske regering har anført, at den omtvistede forordning er tilstrækkeligt begrundet. De har gjort gældende, at de væsentligste grunde til, at Kommissionen traf de omtvistede foranstaltninger — således som det kræves i

henhold til Domstolens praksis vedrørende sådanne foranstaltninger — fremgår af begrundelsen til den omtvistede forordning i sammenhæng med de foranstaltninger, Kommissionen traf på daværende tidspunkt for at stabilisere markedet.

33 Ifølge Domstolens faste praksis skal den begrundelse, som kræves efter EF-traktatens artikel 190, tilpasses den pågældende retsakts karakter. Det skal klart og utvetydigt fremgå af begrundelsen, hvilke betragtninger den institution, som har udstedt retsakten, har lagt til grund, således at de berørte kan gøre sig bekendt med baggrunden for den trufne foranstaltning, og Domstolen kan udøve sin kontrol (jf. ovennævnte dom i Binder-sagen, præmis 25).

34 I betragtningerne til den omtvistede forordning angives det klart, at der blev indført en ordning med minimumsimportpriser og udligningsafgifter, hvilken ordning blev fundet mest hensigtsmæssig, fordi surkirsebær ikke længere var omfattet af nogen beskyttelsesordning (i lyset af den daværende markedssituation blev anvendelsen af referencepriserne anset for uhensigtsmæssig for så vidt angik surkirsebær), og fordi fællesmarkedet under sådanne omstændigheder var truet af alvorlige forstyrrelser.

35 Den omtvistede forordning indeholdt således oplysninger, som dels har gjort det muligt for de berørte at gøre sig bekendt med forordningens formål og baggrund, dels har gjort det muligt for Domstolen at udøve sin kontrol. Forordningen opfyldte således kravene til begrundelse i henhold til traktatens artikel 190.

Tilsidesættelse af interimsaftalerne

36 Kommissionen og den spanske regering har anført, at den omtvistede forordning ikke indebærer en tilsidesættelse af artikel 14 og 15 i interimsaftalerne. I sit indlæg har Kommissionen alene kommenteret den aftale, der er indgået med Republikken Polen, hvorfra de i hovedsagen omhandlede produkter stammer, og gjort

gældende, at der blev indledt forhandlinger med de polske myndigheder efter fastsættelsen af beskyttelsesforanstaltningerne, og at forhandlingerne førte til gennemførelsen af mere favorable foranstaltninger for det følgende høstår.

37 Herom bemærkes alene, at selv om det i artikel 15 i hver af interimsaftalerne er bestemt, at begge parter er forpligtet til at indlede forhandlinger, såfremt den ene part træffer beskyttelsesforanstaltninger vedrørende samhandelen med landbrugsprodukter, kan denne bestemmelse, som kun gælder mellem de kontraherende parter, og som foreskriver gennemførelse af et formkrav efter fastsættelsen af beskyttelsesforanstaltningerne, under alle omstændigheder ikke med føje påberåbes til anfægtelse af gyldigheden af beskyttelsesforanstaltningerne som sådan. Heraf følger, at også dette anbringende bør forkastes.

38 På dette grundlag bør svaret til den nationale ret være, at gennemgangen af de forelagte præjudicielle spørgsmål intet har frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af den omtvistede forordning.

Sagens omkostninger

39 De udgifter, der er afholdt af den spanske regering og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Finanzgericht des Landes Brandenburg ved kendelse af 21. februar 1995, for ret:

Gennemgangen af de forelagte præjudicielle spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1932/93 af 16. juli 1993 om beskyttelsesforanstaltninger for så vidt angår indførsel af surkirsebær.

Moitinho de Almeida Gulmann

Edward Puissochet Jann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. oktober 1996.

R. Grass J. C. Moitinho de Almeida

Justitssekretær Formand for Femte Afdeling